

Predikan i Skepplanda kyrka 2020 av Tobias Bäckström

2 söndagen i advent

"Guds rike är nära"

Mika 4:1-4

Rom 15:4-7

Luk 21:25-36

Ps: 421, 697:6, 268, 109, 726, 111

Jag hörde en intervju med en ung tjej på TV som bodde i Stockholm och som försökte motivera varför hon och hennes kompisar fortsatte att festa trots pandemin. Och skälet som hon angav var att världen ju ändå inom tio år eller så kommer gå under i någon klimatkatastrof. Civilisationen som vi känner den kommer att upphöra i vilket fall, det visste hon. Så varför då begränsa sitt liv för att bromsa smittan när det ändå är kört. Och det finns ju en viss logik i hennes resonemang. Tron att slutet är nära skapade en uppgivenhet hos henne: varför ta ansvar, varför bry sig, bättre då att leva på som om ingen morgondag fanns.

Jesus talar ju idag om tidens slut, även om han är noga med att inte ge någon tidsplan, när det kommer ske. Och det börjar ju inte så uppmuntrande, människor ska gripas av ångest och rådlöshet, skräck och väntan. Men drar han samma slutsats som den här tonårsflickan, att det är ingen idé att känna någon framtidstro. Har vi anledning att känna uppgivenhet? Nej, tvärtom. När skräck och ångest griper omkring oss, ja, då uppmanas vi att räta på oss och lyfta våra huvuden, eftersom vår befrielse närmar oss. Även om människor runt omkring oss grips av ångest och rådlöshet behöver inte vi göra det.

Vi människor är skapade till Guds avbild och som sådana är vi också evighetsvarelser. Men samtidigt finns det *inget* i denna världen som består för evigt. Inte ens världen i sig kommer göra det, den verklighet vi lever i kommer att gå mot sitt slut. Det kanske inte kommer ske i en klimatkatastrof om tio år men oavsett vilket perspektiv vi väljer så är slutet oundvikligt. När solens bränsle är slut kommer den svälla upp till en röd jätte och sluka jorden för att till slut helt upphöra att lysa. Och inte bara vår sol utan alla andra också. Denna värld går mot sitt slut.

Men det innebär att vi är skapade för *något mer* än denna värld. "*Världen räcker inte till*" är titeln på en Bond-film, och den gör inte det! Inte bara för James Bond utan, inte för någon av oss. Vår tillvaro här är bara provisorisk. Den här pandemin som har drabbat oss får vi ta som en *påminnelse* om detta. Världen vi lever i är tillfällig.

Det betyder inte att det inte kan finnas mycket i denna världen som är gott och bra som vi kan få känna glädje över. Eller att vi inte skulle ta ansvar för Guds skapelse. Bara vi inte sätter vårt hopp till den eller bygger våra eviga väl på något i denna världen. Vi är skapade för Guds rike, Guds rike som kom med Jesus och som *finns* här i denna världen men som samtidigt har en fortsättning bortom den. Även om det är ett osynligt rike är det *det* som kommer bestå när allt annat förgås.

Men vetenskapen att inget i denna världen varar för alltid leder alltså till så olika reaktioner hos oss, hos vissa skapar det ångest, andra ser det som en befrielse. Vissa tappar framtidstron och tycker att allt blir meningslöst. Och det är egentligen inte så konstigt. För en evighetsvarelse är det dömt att misslyckas att hålla sig till något som oundvikligen går mot sitt slut.

Jesus uppmanar oss att inte dras med i uppgivenhet och missmod. Tider som dessa är den faran kanske större än annars. Och det är kanske just *ovissheten* som är det värsta. Att inte veta vad som väntar, hur det blir med världen, om tio år eller en avlägsen framtid. Eller det som är mest aktuellt för oss just nu: kommer vi kunna fira en någorlunda normal jul med släkten eller inte?

Det är kanske så att det är det oförutsägbara som skrämmer mest, mer än själva katastrofen. Det är bättre att veta vad som väntar, *även* om det är hemskheter, än att bara få vaga antydningar.

Möter vi framtiden med skräck och ångest, eller med rätade ryggar och lyfta huvuden? Ja, allt beror på vad vi sätter vårt hopp till. "*Himmel och jord skall förgå, men mina ord skall aldrig förgå*" säger Jesus. Så låt oss därför sätta vårt hopp till honom och hans ord och inte något i denna världen.

Låt oss hålla oss vakna, som han uppmanar oss till. Var uppmärksam! Se till att ni inte överraskas! Genom att leva medvetna så behöver vi inte vara rädda för framtiden.

Jesus nämner två saker som hindra oss att leva ett medvetet och uppmärksam liv: "Låt inte era sinnen fördunklas av omåttlighet, dryckenskap och livets bekymmer".

Att leva omåttligt och i dryckenskap, ja, det var väl det som den här festande ungdomen gav uttryck för. Ovissheten inför framtiden gör att man flyr och lever som om ingen morgondag fanns. Man tränger bort alla tankar på denna världens förgänglighet genom ständig underhållning.

Men Jesus nämnde också livets bekymmer som kan fördunkla våra sinnen. Om man i det förra exemplet tog för *lätt* på livet, så kanske man här tar för *allvarligt* på livet. Det är liksom den motsatta ståndpunkten: man klarar inte att slappna av utan blir så upptagen med att lösa alla problem som kan inträffa, att man glömmer att leva. Den som plågas av livets bekymmer tror att allt hänger på en själv. Botemedlet mot det är att leva i tillit.

Det är kanske det viktigaste budskapet till oss den här andra söndagen i advent: lita på Jesus. När världen är i obalans oavsett om det handlar om pandemier eller något annat så har ändå Gud kontrollen. Det är därför Jesus talar om framtiden även om det är en skräckfylld skildring som han talar om. Han säger inte detta för att öka vår ångest utan för att öka vår vaksamhet. Ingenting kommer hända som inte Gud har förutsett och har kontroll över.

Guds rike är nära. Nära dig och ditt liv. Och när allt här i denna världen bryts ner är det konungen i Guds rike som vi får hålla oss till och bygga vårt hopp på.